ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ OSCAR WILDE

ΝΑΜΠΟΘ ΚΑΙ ΙΕΖΑΜΠΕΛ

[Τὸ διήγημα αὐτὸ τοῦ Ὀσκὰρ Οὐάϊλντ εἶνε ἀπὸ τανέκδοτά του. Ὁ ἴδιος δὲν ἐπρόφτασε νὰ τὸ γράψῃ γιατὶ τὸν ἐπρόλαβε ἡ φυλακὴ καὶ ὁ θάνατος. Τὸ ἄκουσε ὅμως ἀπὸ τὸ στομα τοῦ ποιητοῦ ὁ Γάλλος λόγιος κ. Νταβραί, ὅταν τὸ ἀφηγεῖτο, κατὰ τὴν προσφιλῆ του συνήθεια, σ' ἕνα ρεστωράν τῶν Ἠλυσίων Πεδίων στὸ Παρίσι τὴν ὥρα τῶν λικέρ. Ὁ κ. Νταβραί, μαζὺ καὶ μὲ ἄλλα ἀνέκδοτα τοῦ Οὐάϊλντ, τὸ δημοσίευσε εἰς τὸ τελευταῖον τεῦχος τοῦ Mercure de France].

Ἀπὸ τὸ μαρμαρένιο δῶμα της, ἡ βασίλισσα κοιτοῦσε τὸ γελαστὸ τοπεῖο ποὺ ἁπλωνόταν γύρω ἀπὸ τὸ παλάτι της.

Οἱ δυὸ πυρροὶ βόστρυχοι τῶν μαλλιῶν της πλαισίωναν τὴ χλωμάδα τοῦ προσώπου της. Ἕνα χρυσοϋφασμένο φόρεμα σκέπαζε τὸ λυγερὸ κορμί της. Σὰν πράσινα σερπετά, κοσμήματα σμαράγδινα σκιρτοῦσαν στὶς ἀνταύγειες τοῦ δειλινοῦ. Πολύτιμα πετράδια τριγύριζαν τὰ δάχτυλα τῶν μακριῶν λευκῶν χεριῶν της, καί, μέσα στὴν ἀστραπόβολη ὀμορφιά της, ἔμοιαζε σὰν ἕνα εἴδωλο μεγαλόπρεπο.

Ἀναστέναξε βαθειὰ καὶ ὁ βασιλιὰς Ἀχάμπ τὴ ρώτησε :

— Ὦ Βασίλισσα τῆς Ὀμορφιᾶς, γιατὶ ἀναστενάζεις ; Μήπως ὑπάρχει τίποτε ἀπάνω στὴ γῆ καὶ κάτω ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς ποὺ δὲν τὸ ἔχεις καὶ ἡ καρδιά σου τὸ ἐπιθυμεῖ ; Δὲν ἔχεις ὅλο τὸ χρυσάφι ποὺ χρειάζεται γιὰ ν' ἀγοράσεις ὅτι μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ φτιάξει μὲ τὰ χέρια του ; Ἂν ὑπάρχει ἀκόμη τίποτε ποὺ ἡ ψυχή σου ἐπιθυμεῖ, δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ γιὰ νὰ σοῦ τὸ δώσω, ἐγώ, ὁ βασιλιὰς τῆς Συρίας, ποὺ εἶμαι σκλάβος σου ;

Μὲ φωνὴ ἀργὴ καὶ λαγγεμένη, ἡ βασίλισσα μίλησε, σὰν τσακισμένη ἀπὸ μιὰ ἀβάσταχτη κούραση, καὶ θανάσιμα θλιμμένη ἀπὸ τὸν κόρο τῶν ἐπιθυμιῶν της ποὺ γινόντουσαν ἀμέσως:

— Ὦ βασιλιά, εἶνε ἀλήθεια πῶς ἔχω ὅσα μπορεῖ νὰ δόσει ἡ γῆ, τὸ χρυσάφι, τὰ πολύτιμα πετράδια, τοὺς ἀσημοκέντητους χιτῶνες, τοὺς πορφυρένιους μαντύες τὰ μαρμαρένια, παλάτια γεμάτα χορεύτρες καὶ σκλάβους. Ναί, τὰ ἔχω ὅλα αὐτά. Ἔχω ἀκόμα κήπους μὲ χουρμαδιές, περιβόλια μὲ ρόδα, ἄλση μὲ πορτοκαλιὲς ποὺχουν ἕνα ἄρωμα ποὺ μεθᾶ στὴ βραειὰν ὥρα τοῦ μεσημεριοῦ, Ναί, οἱ γκαμῆλες μὲ τὸ ρυθμικὸ βῆμα τους διασχίζουν τὴν ἔρημο φορτωμένες ἀρώματα καὶ θησαυροὺς γιὰ τὸ χατῆρι μου. Ἡ ὀμορφιά μου, μοῦ δίνει τὴν παντοδυναμία καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε σκλάβοι μου, καὶ σὺ ὁ ἴδιος, ὦ Βασιλιά, πέφτεις μπροστά μου στὴ σκόνη, ἂν καὶ εἶσαι ὁ Ἀχάμπ, ὁ μονάρχης τῆς Συρίας. Μὰ στὴν πόρτα τοῦ παλατιοῦ μου ἁπλώνεται ἕν' ἀμπέλι μὲ πράσινα φυλλώματα, ὅπου φωλιάζουν τὰ περιστέρια, κι' αὐτὸ τ' ἀμπέλι εἶν' ἀλλουνοῦ. Νὰ γιατὶ ἀναστενάζω, ὦ Βασιλιά!

— Μὴν ἀναστενάζεις πιά, ὦ Ἰεζαμπέλ, ἀπάντησε ὁ Ἀχάμπ,—γιατὶ χωρὶς ἄλλο τ' ἀμπέλι μὲ τὰ πράσινα φυλλώματα ὅπου φωλιάζουν τὰ περιστέρια θὰ γίνει δικό σου. Εἶνε τ' ἀμπέλι τοῦ Ναμπόθ, ποὺ εἶνε ὁ σημαιοφόρος μου κι' ὁ φίλος ὁ πιὸ ἀγαπημένος τῆς καρδιᾶς μου, γιατί, δυὸ φορές, μοῦ ἔχει σώσει τὴ ζωή.

Καὶ ἔστειλε νὰ φωνάξουν τὸ Ναμπόθ τὸ Σῦρο.

Ὁ Ναμπόθ ἦταν ἕνας νέος εἴκοσι χρόνων μὲ ὄμορφο πρόσωπο καὶ γεμάτος ντροπή,

Ὁ βασιλιᾶς τοῦ εἶπε :

— Ἡ βασίλισσα θέλει τ' ἀμπέλι σου. Θὰ τὸ σκεπάσω μὲ χρυσᾶ νομίσματα καὶ μὲ πολύτιμα πετράδια ποὺ θὰ τὰ πάρεις μαζί σου στὴν πατρίδα σου. Καὶ ὅτι ἄλλο ἀπαιτεῖς σὲ πλούτη ἢ σὲ τιμές, θὰ τὰ ἔχεις, γιατὶ ἡ βασίλισσαθέλει νὰ γίνει δικότης τὸ ἀμπέλισου.

— Ὦ βασιλιά,—ἀπάντησε ὁ Ναμπόθ,— τ' ἀμπέλι μου εἶταν τῶν πατέρων μου καὶ αὐτὸ εἶνε ὅτι ἐκληρονόμησα ἀπ' αὐτούς· δὲ θὰ μποροῦσα νὰ τὸ χωρίσω οὔτε γιὰ ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ κόσμου.

Τότε, ἡ βασίλισσα Ἰεζαμπὲλ μίλησε μὲ μιὰ φωνὴ χαϊδευτικὴ καὶ γλυκειὰ σὰν τὴν καλοκαιριάτικη αὔρα μέσα στὸ βραδινὸ ἀέρα.

— Ὦ βασιλιά,—εἶπε,—τὸ ἀμπέλι εἶνε δικό του καὶ δὲν πρέπει νὰ τοῦ ἀφαιρέσουμε, ἀνέξου νὰ φύγει ἥρεμα.

Ὁ βασιλιὰς βγῆκε ἔξω καὶ ὁ Ναμπὸθ τὸν ἀκολούθησε.

Μὰ ἀργότερα, τὴν ἴδια μέρα, ἡ Ἰεζαμπὲλ προσκάλεσε τὸ Ναμπόθ, ὁ ὁποῖος παρουσιάστηκε μπροστά της. Τοῦ εἶπε :

— Ἔλα νὰ κάτσεις δίπλα μου σ' αὐτὸ τὸ θρόνο ποὺ εἶν' ἀπὸ χρυσάφι κ' ἐλεφαντόδοντο.

— Ὦ βασίλισσα,—ἀπάντησε ὁ Ναμπόθ,—αὐτὸς ὁ θρόνος ποὺ εἶνε ἀπὸ χρυσάφι κ' ἐλεφαντόδοντο εἶνε τοῦ Ἀχάμπ, μονάρχη τῆς Συρίας καὶ μόνο ὁ βασιλιὰς μπορεῖ νὰ κάτσει δίπλα σου.

—Εἶμαι ἡ Ἰεζαμπὲλ ἡ βασίλισσα καὶ σὲ διατάζω νὰ καθήσεις.

Καὶ κάθησε δίπλα της στὸ θρόνο ποὺ εἶταν ἀπὸ χρυσάφι κ' ἐλεφαντόδοντο.

Τότε ἡ βασίλισσα εἶπε στὸ Ναμπόθ:

— Ἄδειασε αὐτὸ τὸ ποτῆρι ποὺ εἶνε σκαλισμένο σ' ἕνα μονάχα ἀμέθυστο.

— Εἶν' τὸ ποτῆρι τοῦ Ἀχάμπ, βασιλιᾶ τῆς Συρίας,—ἀπάντησε ὁ Ναμπόθ,—καὶ κανεὶς ἄλλος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ βασιλιᾶ δὲ μπορεῖ νὰ πιῇ ἀπ' αὐτό.

— Εἶμαι ἡ Ἰεζαμπὲλ ἡ βασίλισσα καὶ σὲ διατάζω νὰ πιῇς ἀπ' αὐτὸ τὸ ποτῆρι.

Καὶ ὁ Ναμπόθ, ἄδειασε τὸ ποτῆρι τὸ σκαλισμένο σ' ἕνα μονάχα ἀμέθυστο.

— Εἶμαι πεντάμορφη, — ξανάπε ἡ βασίλισσα. — Καμμιὰ γυναῖκα δὲν εἶνε τόσο ὡραία σὰν κ' ἐμένα. Φλησέ μου τὰ χείλη.

— Εἶσαι ἡ γυναίκα τοῦ Ἀχάμπ, βασιλιᾶ τῆς Συρίας,—ἀπάντησε ὁ Ναμπόθ.— Κανεὶς ἐκτὸς ἀπὸ τὸ βασιλιᾶ δὲ μπορεῖ νὰ φιλήσει τὰ χείλη σου.

— Εἶμαι ἡ Ἰεζαμπέλ, ἡ βασίλισσα, καὶ σὲ διατάζω νὰ μὲ φιλήσεις.

Κ' ἔμπλεξε τὰ χέρια της γύρω ἀπὸ λαιμὸ τοῦ νέου, ἔτσι ποὺ νὰ μὴ μπορεῖ αὐτὸς νὰ ξεφύγει. Ἔπειτα, φώναξε δυνατά :

— Ἀχάμπ ! Ἀχάμπ !

Ὁ βασιλιὰς ἄκουσε κ' ἔτρεξε γιὰ νὰ δεῖ τὸ χείλη τοῦ Ναμπὸθ ἀπάνω στὰ χείλη τῆς βασίλισσας. Ξετρελλαμένος ἀπ' τὴ μανία του, πέρασε μὲ τὴ λόγχη πέρα γιὰ πέρα τὸ κορμὶ τοῦ Ναμπὸθ τοῦ Σύρου, ἔτσι ποὺ οἱ μαρμάρινες πλάκες κοκκίνισαν ἀπ' τὸ αἷμα, καὶ πέθανε ἀμέσως.

Ὅταν ὁ βασιλιὰς εἶδε κατάκειτο καὶ αἱμόφυρτο τὸν πιὸ ἀγαπημένο του φίλο ποὺ τὸν εἶχε σκοτώσει μὲ τὸ χέρι του, ἡ μανία του τὸν ἄφησε καὶ ἡ καρδιά του πλημμύρισε ἀπὸ τύψεις καὶ ἡ ἀγωνία τοῦ ἔσφιγγε τὴν ψυχή.

— Ὦ Ναμπόθ, φίλε πιὸ ἀγαπημένε τῆς καρδιᾶς μου, ποὺ δυὸ φορὲς μοῦ ἔσωσες τὴ ζωή, σὲ σκότωσα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια καὶ τὸ αἷμα ποὺ τὰ βάφει εἶνε τὸ αἷμα τῆς νέας σου ἀρετῆς ; Τί μπορεῖ νὰ κάνω γιὰ νὰ γίνει τὸ αἷμα σου δικό μου καὶ νὰ βρεθῶ κατάκειτος κ' αἱμόφυρτος στὶς πλάκες ὁ θέσπ τὴ δική σου!

Οἱ θρῆνοι τοῦ γέμιζαν τὶς σάλλες τοῦ παλατιοῦ καὶ ἡ θλίψη τοῦ βασίλιζε τὴ ψυχή.

Μὰ ἡ βασίλισσα Ἰεζαμπὲλ χαμογέλασε μ' ἕνα χαμόγελο ἀλλόκοτο καὶ τρυφερό. Μὲ μιὰ φωνὴ χαϊδευτικὴ καὶ γλυκειὰ σὰν τὴν καλοκαιριάτικη αὔρα μέσ' στὸ βραδινὸ ἀέρα, εἶπε στὸν Ἀχάμπ :

— Ὦ βασιλιά, οἱ θρῆνοι εἶναι μάτσιοι καὶ τὰ δάκρυα περιττά. Θὰ ἔπρεπε ἴσως πιὸ πολὺ νὰ χαίρεσαι τώρα γιατὶ τ' ἀμπέλι μὲ τὰ πράσινα φυλλώματα ὅπου φωλιάζουν τὰ περιστέρια ἔγινε δικό μου.

(Ἀπόδοση **Μ. Π.**)

Oscar Wilde

Ὁ Ὀσκὰρ Οὐάϊλντ.

γῆ τῆς πατρίδος εἶνε πάντα ἐλαφροτέρα τῆς ξένης γῆς... Ἦταν εὐγενὴς καὶ πιστὴ σύζυγος !...

Καὶ τελειώνων ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Σύλβα μὲ ἄπειρη καλωσύνη, καὶ ἔφυγε βιαστικά.

Πρὶν ὁ Σύλβας συνέλθει, ὁ Ἄγγλος βρισκότανε στ' ἀμάξι του.

Ὁ Σύλβας ἔμεινε μόνος, σὰν ἀπολιθωμένος. Ἀκόμη ἀντηχοῦσε στ' αὐτιά του ἡ φρᾶσις τοῦ Ἄγγλου : «Ἦταν εὐγενὴς καὶ πιστὴ σύζυγος»...

Ἀσυνειδήτως ἄνοιξε τὸ δέμα. Χαρτιά, ἐπιστολές, ἔγγραφα... Ἀ ! καὶ μιὰ σημείωσις : «Ὅ,τι ἐχώρισε ἔτσι σκληρὰ ἡ ζωή, ἂς τὸ ἑνώση καὶ πάλι ὁ θάνατος».

Ὁ Σύλβας βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του ἔξω· στὸ διάδρομο ὁ γέρω-ὑπηρέτης του, τοῦ ἔδειξε τὸ ξύλινο κιβώτιο. Τὸ ἄνοιξε ταραγμένος : ξαπλωμένο ἀνάσκελα τὸ ὠχρὸ πτῶμα τῆς γυναῖκας του... Τὰ μάτια κλειστά... τὰ χέρια σταυρωμένα... Ἀ ! νὰ καὶ τὸ δαχτυλίδι τοῦ γάμου των.

... Πᾶνε εἴκοσι χρόνια τώρα ποὺ τὴν εἶχε διώξει ἀπὸ τὸ σπίτι του... ἐκεῖνο τὸ βράδυ... ὤ ! ναί ! τώρα καταλάβαινε... εἶχε ἀδίκως θυμώσει μαζί της... ἀδίκως...

... Ἕνα δάκρυ ξέφυγε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Σύλβα... Μ' ἕνα βαρὺ στεναγμὸ ἔκλεισε ἀπότομα τὴ νεκροδόχη, πῆρε τὸ καπέλλο του καὶ βγῆκε, χωρὶς νὰ ξαναγυρίσῃ... Κανεὶς δὲν ἔμαθε πιὰ τίποτε περὶ αὐτοῦ.

Herman Rhode

ΔΗΛΩΣΙΣ

Καὶ πάλιν κάποιος ἀναγνώστης μας, τὸν ὁποῖον δὲν θέλομεν νὰ χαρακτηρίσωμεν, ὑπογραφόμενος μὲ τὸ ψευδώνυμον «Πάρσιφαλ», μᾶς ἀπέστειλε κοσμικὴν κίνησιν τοῦ Λεωνιδίου, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 118 φύλλον, ὅλως ἀνακριβῆ καὶ ψευδῆ. Ἵνα μὴ ἐπαναληφθῇ τοῦ λοιποῦ παρομοία μεροληψία, θεωρεῖται ἀναγκαζόμεθα νὰ δηλώσωμεν ὅτι **εἰς τὸ ἑξῆς οὐδεμία κίνησις ἐπαρχιῶν θὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἂν δὲν εἶνε θεωρημένη ὑπὸ τοῦ οἰκείου ὑποπρακτορείου.** *Πᾶσα ἀθεώρητος θὰ ρίπτεται ἀνεξελέγκτως εἰς τὸν κάλαθον.*